

Šolsko glasilo

OŠ Vencija Perka

Glasilo je delo učencev OŠ Vencija Perka. Uredila sta ga učiteljca Nataša V. Jerič in Robert Osolnik.
Domžale, junij 2016

Naša šola

Naša šola je naj boljša.
To, kar rabiš to dobiš,
saj si znanja pridobiš.
Vendar nujno v šolo moraš.

Učitli zateženi so,
saj nam dobro hočejo.
Ker pa petko si želijo,
zato vztrajni so.

Če pa kakšen cvek si pridobiš,
ne skrbet samo dobro moras se naučit,
pa petko si lahko zboriš.

Pa če priden si,
leto hitro mine ti.
Pa na počitnice odhitimo vsi.

Tim Cevzar

Pridnost več velja kakor kup zlata

Vsak razred na šoli si želi dobrih ocen. A do teh se pride le s pridnostjo in delom. Jaz si besedo pridnost razlagam kot spoštljivost, delavnost ter poslušanje navodil in ostalih pomembnih stvari, ki nam jih razlagajo učitelji. Besedico kup zlata pa sem navezala na dobro oceno.

Zdi se mi, da zdaj že vsak učenec na šoli ve, kako se pridobi dobro oceno: tako, da pri pouku poslušаш, sodeluješ ter si spoštljiv do učiteljevega dela in tudi njihovih navodil. Kar pa pomeni, da s tem, ko nimaš naloge, najprej škodiš sebi, saj znanja ne ponoviš oziroma utrdiš. Drugič pa s tem učitelju pokažeš nespoštovanje, ker njihovih navodil ne upoštevaš.

Saj se razume, da imamo druge predmete, kar pa pomeni druge naloge in se včasih zgodi, da nalogo pozabimo. Ampak, saj motiti se je človeško. Če bi bila jaz učiteljica, bi se mi zdelo

čisto razumljivo, če so učenci kdaj brez naloge. Seveda bi pa opazila razliko, med tem da nalogo pozabiš in medtem, da naloge redno ne delaš, ker se ti preprosto ne da.

Torej, če bi imeli dobre učne navade in bili spoštljivi, upoštevali navodila, bi bili nagrajeni z boljšimi ocenami in z boljšim odnosom z učiteljico.

Ugotovitev bi torej bila, da se pridnostjo daleč pride, pa še medsebojni odnosi so boljši. Imeti dober odnos z učiteljem, pa je nagrada sama po sebi, saj mi dobivamo lepše ocene, učitelji pa bolj sproščeno in z veseljem učencem podajajo snov.

Zara Miočič

INTERVJU Z RAVNATELJICO

NAŠA RAVNATELJICA PETRA KOROŠEC

Učenke smo naredile intervju z ravnateljico naše šole, Petro Korošec. Postavile smo ji nekaj zanimivih vprašanj, na katera je rada odgovorila.

Kako to, da ste se odločili za delo ravnateljice?

Svojo poklicno pot kot pedagoginja sem začela z delom v vrtcu, nato pa sem jo nadaljevala z delom v prvem razredu osnovne šole. Kasneje sem naredila specializacijo na področju pedagogike Montessori, zatem pa se je odprlo prosto mesto ravnateljice. Dobila sem ogromno spodbude od kolegov in kolegic in se nato odločila, da bi se v tej vlogi preizkusila. Rada imam izzive in tudi to je bil zame nek nov izziv.

Ali vam je bolj všeč delo ravnateljice ali učiteljice? Zakaj?

Vsako delo je po svoje zelo zanimivo in odgovorno, zato bi težko rekla, katero mi je bolj všeč. Res je, da pogrešam direkten stik z otroki in delo z njimi, po drugi strani pa si z delom ravnateljice širim obzorja.

Kaj najraje počnete v prostem času?

Sicer imam prostega časa zelo malo, ko pa ga imam, grem najraje ven v naravo, na sprehod.

Kako poteka vaš delovni dan?

Začne se zelo zgodaj, v šoli sem najkasneje ob 6.30. Delo ravnateljice zajema izvajanje hospitacij, dajanje napotkov za učitelje, pripravo poročil, letnih načrtov ipd. Z delom končam najkasneje ob treh.

Ali vas delo, ki ga opravljate, kdaj utruja?

Včasih me, predvsem takrat, kadar pride do vedenjskih težav, nasilja pri učencih, česar je kar veliko.

Kateri dogodek vas je, odkar ste ravnateljica, najbolj nasmejal?

Moja bivša učenka iz prvega razreda me je oktobra vprašala, zakaj nisem več njihova učiteljica ter zakaj je šla prejšnja ravnateljica v penzijo. Odgovorila sem ji, da je odšla, ker je bila pač že toliko stara. Odvrnila je: »Aja, potem je šla v pokoj!« Pritrdila sem ji, ona pa je rekla: »Jaz sem pa mislila, da je penzija država in da se bo vrnila!«

Kako ste preživljali svoje šolske dni? Kakšne spomine imate nanje?

Bila sem zelo mirna, pridna punca. V šolo sem šla že s šestimi leti, ne vem zakaj, a menim, da bi bilo bolje, če bi šla kasneje. Vedno sem se držala v ozadju in nisem hotela izstopati.

Kako ponavadi preživljate počitnice?

Če je le mogoče, na morju.

Kateri je vaš najljubši del dneva in zakaj? Radi zgodaj vstajate?

Najlepši del dneva je jutro. Vstanem že pred peto uro in se z mojim psom že zgodaj sprehajam po Domžalah. Zunaj sem najkasneje ob šestih. Vedno sem rada vstajala zgodaj, tudi takrat, ko sem bila vaših let.

V tem intervjuju smo o ravnateljici izvedeli marsikaj novega. Zahvaljujemo se ji, ker si je vzela čas za nas ter prijazno in iskreno odgovorila na vprašanja.

Nastja, Tadeja, Ajda in Eva

PRVIČ V ŠOLI

MOJE PRVO IN DRUGO ŠOLSKO LETO

Bliža se konec šolskega leta, zato smo se s drugošolci pogovarjali o tem, kako so doživljali prvo šolsko delo in učenje ter šolo nasploh.

Učenci so letos že drugošolci in se pri šolskem delu že dobro znajdejo, lani pa so kot prvošolčki razmišljali takole:

TAJA – Šola mi je všeč, je lepa in ima veliko igrišče.

ANAJA - V šoli mi je zelo lepo, rada se učim. Všeč mi je likovna umetnost, ker rada rišem in ustvarjam različne stvari.

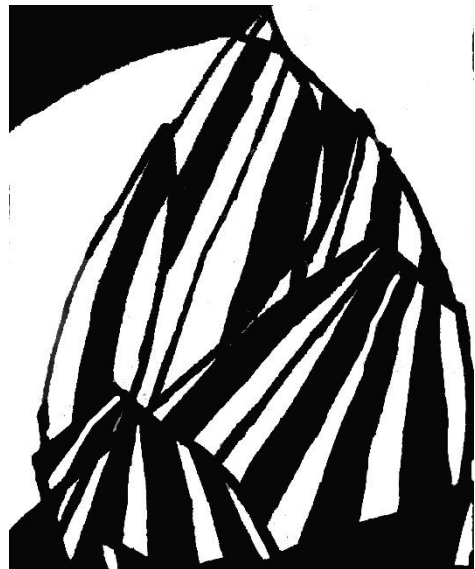
LARA – Všeč mi je, ko se učimo in rišemo in dobimo dobre ocene. Zjutraj zlagamo torbe, vsak dan damo beležke na mizo, da učiteljica pogleda, če je mamica kaj napisala. V šoli tudi delamo različne stvari, računamo s kačo, pišemo stavke, pojemo, telovadimo in potem imamo dobro malico. Všeč mi je, da imam dobro učiteljico in dobre prijatelje.

JAKA – V šolo rad hodim, ker se veliko naučim o naravi in imam veliko prijateljev, s katerimi se rad igram in lovim.

ADRIAN – Rad sem v šoli, da se kaj naučim. S fanti ustvarjam različne stvari iz link kock.

MATEVŽ – Šola mi je všeč, ker smo veliko zunaj, pa tudi zato, ker se učimo črke in številke.

MILA – Naučila sem se računati in pisati pisane črke. Znam že pisati stavke. Zelo rada slikam, šivam ali delam kakšne nove stvari. Meni je pa šola tako všeč, da bi vsak dan hodila v šolo.

FILIP – Rad grem v šolo, ker imam tam prijatelje. V šoli je lepo.

JAKOB – V šoli imam veliko prijateljev. Imamo lepo učilnico. Rad se učim, računam in pišem, pa tudi ustvarjanje imam rad. Všeč mi je, ko gremo ven in se igramo.

LAN – Imam veliko prijateljev in prijazni učiteljici. Velikokrat kam gremo, drugače se pa učimo.

ANA – V šoli mi je všeč, ker si dobra učiteljica in imam veliko prijateljev.

KATJUŠA – V šoli mi je lepo, ker imamo po malici ustvarjanje in praznujemo rojstne dneve.

VALERIJA – Rada rišem in pišem.

MAJ – V šoli se veliko učimo in delamo druge stvari. Se tudi pohecamo.

MARK – Imam veliko prijateljev.

DARKO – Imam veliko prijateljev in lepe ocene.

NELY – Vsi so radi v šoli, vsi se radi igrajo, hodijo ven. Jaz se najraje učim in rada poslušam. Najraje rišem in delam vse.

KAJA – Fino je, ko se lahko zunaj igramo in ker imamo igrišče z igrali, da imamo vsi kaj za počet.

KATJA – Všeč mi je, ker rišemo, se igramo, šivamo, rišemo palčke.

NAL – v šolo gremo zato, da se veliko naučimo.

DRILON – Dobro mi je, ker gremo nekam daleč in se lahko igramo, nogomet in take stvari. Kadar naredimo nalogo, se lahko igramo, sestavljamo, rišemo, delamo mandale. Moja učiteljica je zelo prijazna.

JONA – V šoli treniram košarko. Všeč mi je, ker gremo ven in se igram s prijatelji.

MIHA – V šoli mi je fajn, ker imam dobra prijatelja, Jona in Matevža.

V 2. B IMAMO RADI RAZLIČNE DEJAVNOSTI, KI PA SE Z NAŠIM ODRAŠČANJEM SPREMINJAJO. VAS ZANIMA, KATERE SO BILE NAJBOLJ PRILJUBLJENE OB NAŠEM VSTOPU V ŠOLO?

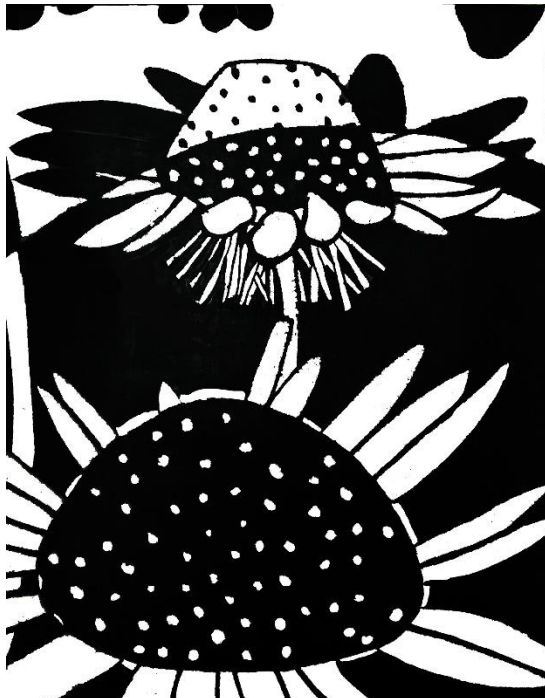
Všeč mi je, kadar delam božje oko. Dve palčki prekrižam in ju zavežem. Z volno grem okoli palčk.

Vid Horvat

Moji najljubši dejavnosti sta delanje preprogic in izdelava metra.

Matej Tori

Všeč mi je, ko moraš prebrati s pisanimi črkami napisano besedo. Če piše isto kot kaže na sliki, označiš s ščipalko.

Katja Zorman in Matt Zver

Rad delam zapestnice in ogrlice.

Vid Čargo

Pri ustvarjanju preprogic lahko pletem, zato mi je všeč.

Jaka Burnik in Gaj Sović

Rada šivam rožice za mamico. Enkrat sem se zbodla.

Irma Hrnčić

Najbolj mi je všeč šivanje, saj rada šivam. Zašila sem blazinico, sovo in rožico.

Adna Handanagić

Največ sem pikala: oblak, črke...

Manca Škrlep

Rad delam preproge, zapestnice in šivam. Pri tem uporabljam lepe barve.

Adin Grapkić

Rada pikam in svaljkam. Všeč mi je, ker lahko veliko delamo in si pomagamo. Evelin Brojan

Rad svaljkam in oblikujem tulipane.

Jon Fortuna

Osnovna šola Vencija Perka zabavna šola je,
v njej veliko novega naučimo vsi se.
Ko stopim skozi njena vrata sem malo še zaspan,
nato pa ugotovim kje sem in stopim v nov dan.
Pri pouku velikokrat dolgočasno je skos' gledamo na uro kdaj pouk konča se.
Potem pa stečemo skozi vrata in veselimo se saj konec šolskega leta je je je!

Mark Centa

NAJLJUBŠI UČITELJ NAŠIH STARŠEV

V 3. A razredu smo povprašali naše starše, kateri učitelji so jim najbolj ostali v spominu. Takole so nam povedali:

Moja mami je imela veliko učiteljic. Oboževala je učiteljico Jožico Šmon, ker je bila prijazna. Mami je bila v šoli zelo pridna. Oči pa je hodil v OŠ Domžale. Tudi on je bil uspešen. Oba sta hodila k pevskeму zboru.

LAN

Mojemu očiju je najbolj v spominu ostala učiteljica Rozalija Mohorič. To pa zato, ker je bila zelo prijazna. Mamici pa je najbolj v spominu ostal Rajko Bošnjak. Učil jo je v srednji šoli. Bil je njen učitelj in ravnatelj.

LEA

Mamina učiteljica v 2. razredu je bila zelo stroga. Vsi v razredu so se je bali. Če so bili učenci pridni, je bila prijazna, če pa so nagajali, je bila zelo huda. Ker je bil v razredu mir in tišina, so se veliko naučili.

BLAŽ

Moja mami je hodila na OŠ Domžale. Njena najljubša učiteljica je bila Marija Štebe. Učila jo je v 4. razredu. Bila je zelo prijazna, zato se je mami še bolj trudila. Samo tisto leto je imela odličen uspeh. V vrtcu pa ji je bila najljubša učiteljica Lili in zato je moji sestrici ime Lili.

VAL

Moja mami je hodila v OŠ 25. maj Mehurići. Rada je imela šolo. Učiteljico je imela zelo prijazno. Ime ji je bilo Zerina. Mamice učiteljica ni nikoli kregala. Vsi učenci so jo imeli radi. Vsem je pomagala. Moja mami je bila pridna v šoli.

VELID

Ko je bila moja mami prve dni v 1. razredu, je tako jokala, da je morala učiteljica Angelca Novak poklicati starše, da so jo prišli iskat v šolo. Pogrešala je svojo družino. V 3. razredu je mami učila učiteljica Lidija Kren, ki je bila zelo prijazna. Mami si je zapomnila tudi učiteljico 4. razreda, Vido Girandon, ki ji je na koncu šolskega leta zaključila matematiko z oceno 2.

MAŠA

Moja mami je hodila na OŠ Venclja Perka. Hodila je v a-razred. Njena najboljša učiteljica je bila Mirta Semeja. Učila je matematiko. Pri urah matematike je zahtevala red in disciplino. Ure matematike so bile zanimive in poučne, saj je znala tudi zahtevne stvari narediti zanimive. Moj ati je hodil v OŠ Mislinja. Prav tako je hodil v a razred. Njegova najboljša učiteljica je bila Anica Križaj. Vsi učenci so jo imeli zelo radi. Bila je prijazna in vedno na razpolago za vsa vprašanja, ki so jih prvošolčki imeli. Še danes je ati vesel, ko jo sreča in z njo spregovori kakšno besedo.

TIJA S.

Babičina najljubša učiteljica je bila Sonja in jo je učila nemščino. Dedijeva priljubljena učiteljica je bila Tinka in ga je učila zgodovino. Atijev najljubši je bil učitelj matematike Dare. Mamičina najljubša učiteljica je bila njena razredničarka Nena.

ŽIGA

Moja mami je obiskovala OŠ Jože Moškrič. Njena najljubša učiteljica je bila Marjeta Žabjek. Učiteljica slovenščine je bila Mateja Slabanja. Angleščino jo je učila Marija Opeka. Sociologijo na srednji ekonomski šoli jo je učil učitelj, katerega ime se ne spomni. Je pa mami pri pouku s tremi sošolkami igrala tarok in zato so skoraj dobile vzgojni ukrep. Drugače pa je bila mami zelo pridna učenka.

LENI

Moja mami si je zapomnila učiteljico, ki je bila zelo prijazna. Moj oči si je zapomnil učitelja, ki je bil zelo smešen. Babi si je zapomnila stroge učitelje in učiteljice. Dedi si je zapomnil učitelja, ki je dajal zelo hude kazni.

SAŠA

Moj očka je imel rad učitelja, ki je bil prijazen in je dobro učil. Dobro je znal razlagati. Pomagal je, če česa ni znal. Bil je urejen.

ERZA

Moji mamici je ostala v spominu učiteljica zemljepisa Dragica Zalar. Všeč ji je bila zato, ker je bila stroga in jo je veliko naučila. Ko je šla v srednjo šolo, je vse znala. Oči pa si je zapomnil Ivano Majcen, ker je bila stroga in ga je veliko naučila. Učila ga je matematiko.

KIM

Moja mami si je zapomnila učiteljico, ki se je pisala Lombar. Učila jo je angleščino.

ANEJ

Moja mami je hodila na OŠ Šlandrove brigade. Ta šola se sedaj imenuje OŠ Domžale. V prvem razredu je bila njena učiteljica Nada Koman. Vedno ko je šla babi na govorilne ure, ji je učiteljica povedala, da je mami v šoli zelo pridna, vendar tudi zelo živahna. Tega babi ni verjela. Mami se je doma lepo obnašala. Nekega dne pa je babi prišla iskat mami v šolo in videla, kako se mami s torbo v roki vrti v krogu in z njo tepe sošolce po glavi. Od takrat naprej je babi vedno verjela učiteljicam.

OSKAR

Ko je moj dedi hodil v šolo, so imeli lesene puščice. Ta puščica je bila narejena tako, da če si jo odprl, se je zelo hitro zaprla, če pa si imel prste v njej, te je zelo stisnila. Nekoč pa je dedi sošolki rekel, naj da prste v puščico. On pa je s pestjo udaril po puščici in ji priščipnil prste.

SAŠA

Moja mami je hodila na OŠ Janka Modra v Dolu. Njena najljubša učiteljica je bila Janja Mozetič. Ta je vedno držala z njimi in nikoli z drugimi.

TIA Č.

Mojo mamico je v prvem razredu učila njena mami. Včasih, ko je mami dvignila roko, jo je poklicala kar mami. V 7. razredu so se pri učitelju učili, da morajo v primeru potresa vsi

skočiti pod mize. Nato je učitelj zavpil – pazite, potres! Na koncu je ležal pod mizo le učitelj, učenci pa so mirno sedeli na stolih.

ČRT

MOJ UČITELJ

Moj učitelj

*Učitelj je neka dobra oseba,
nekdo, ki ti pomaga,
kadar ti vse preseda
in takrat je na vidiku vedno zmaga.*

*Učitelj je neka dobra oseba,
nekdo, ki te nekaj nauči,
njegova značilnost je beseda,
čeprav se ti to zdaj še bedno zdi.*

*Učitelj je neka dobra oseba,
nekdo, ki je tvoj prijatelj,
kadar tvoje srce prezeba,
velikega veselja je pokazatelj.*

Katarina Banko

Malokje se najdejo otroci, ki radi hodijo v šolo, še redkeje pa imajo svojega najljubšega učitelja. Ko smo vstopili v 6. razred, se mi je bilo zelo težko privaditi na nove učitelje.

Vsi učitelji so mi bili všeč, dokler niso začeli spraševati. Takrat si res nisem mogla izbrati najljubšega učitelja, saj sem vse zasovražila. Vsak učitelj je imel svoj način spraševanja in na njihove načine se res nisem mogla navaditi.

Ko so se bližale počitnice in so se spraševanja zaključila, sem jih imela spet rajši; še raje pa sem imela tiste učitelje, ki so mi na koncu predmete zaključili s pet. Spoštujem pa vse učitelje, da so pripravljeni vso energijo vložiti za nas in nas dobro naučiti.

Upam, da bom do konca svojega šolanja našla svojega najljubšega učitelja.

Sara Cerar

Nekateri učitelji so strogi, drugi smešni, tretji vedno nasmejani, četrti prijazni, peti čemerni, šesti zadržani ... Vsak pa ima svoj način poučevanja, ki se njemu zdi najboljši.

Cenim prav vse učitelje, ker se vsi trudijo, da bi učencem čim bolj razložili snov in da bi ti od pouka odnesli čim več. Osebno imam rada zabavne, potrpežljive, a vseeno do neke mere stroge učitelje, ki pomagajo učencem pri težavah in jih razumejo. Rada sledim zanimivim uram, kjer lahko vsi učenci sodelujemo in premišljujemo o problemih ter tako pridemo do rešitve. Pri nekaterih učiteljih mi je všeč, da učno uro vodijo sproščeno, kljub spraševanju ali testu, zaradi katerega smo nervozni. Tako izgubimo vso nervozo, se sprostim in dosežemo višje cilje, kot smo jih pričakovali.

Maruša Bojc

Moj najljubši učitelj je človek, ki zna dobro, prepričljivo in doživeto razlagati snov. Dober učitelj mora, ko narekuje za zapis v zvezke, govoriti jasno, razumljivo in sistematično. Kdaj mora učencem pustiti tudi kakšno uro bolj »na izi«. V času testov in spraševanj za oceno pa naj bi poskušal ohraniti čim bolj mirno vzdušje.

Drejc Trojer

Moja najljubša učiteljica je učiteljica matematike. Všeč mi je zato, ker je vedno zabavna, nasmejana. Vedno ko potrebuješ pomoč, na splošno ali za matematiko, ti pomaga. Všeč mi je

njena pozitivna energija, ki jo širi med druge ljudi, s katero nas tudi pri pouku navdušuje, da smo bolj poslušni, ad laže razumemo snov.

Moj najljubši učitelj je učitelj, pri katerem se med uro počutim sproščeno, ker ta ura tako hitreje mine. Pri tem učitelju kdaj pogledamo kakšno risano ali pa filmček. Ta učitelj mi je tudi všeč, ker daje lahka vprašanja, zato imamo tudi dobre ocene.

Ambrož Strehar

Rada imam učitelje, ki snov razlagajo tako, da od ure vsi vsaj nekaj odnesemo. Všeč mi je, če učitelj uro vodi sproščeno in na zanimiv način. Ne maram se zjutraj zbuditi z mislijo: »Joj, danes sprašuje!« Na to bi pomislil vsak učenec, če se ne bi učil. Pri »najboljših« učiteljih dobiš dobro oceno, četudi se ne učiš in poslušáš le pri pouku. Rada imam učitelje, ki nam pomagajo, nam stojijo ob strani in nam mirno razložijo snov, če je ne razumemo, pa če je to stotič. Učitelj po naših željah pa najbrž sploh ne obstaja.

Sara Rusjan

Otroci so že od nekdaj neradi hodili v šolo in tudi danes je tako. Redki se najdejo, ki radi obiskujejo pouk, še redkejši pa so tisti, ki imajo (svojega) najljubšega učitelja. Jaz sem se že v 1. razredu težko navadila okolice, našega urnika in še težje vzljubila pouk. Sčasoma sem se vsega navadila, toda ko sem vstopila v 4. razred, mi je vsa volja, ki sem jo nosila s sabo vsa tri leta, padla iz rok, ko sem izvedela, da se bomo učili za ocene, kar pa mi ni bilo najbolj po godu. Učiteljev se nikakor nisem mogla navaditi in bila sem jezna na njih, ker so nam vedno »težili«, čeprav so hoteli le dobro. Še zdaj nimam najljubšega učitelja, jih pa spoštujem in vedno prisluhnem njihovim navodilom pri pouku. Upam, da se bo kdaj našel moj najljubši učitelj – če ne zdaj v osnovni šoli, pa v srednji.

Rebeka Štrukelj

Moj najljubši učitelj bi bil zelo prijazen in bi dajal same odlične ocene. Bil bi zelo radodaren in bi ob pomembnih dnevih delil bombone. Lahko bi se sprehajali po razredu in jedli čips, ko bi spraševal. Lahko bi se pogovarjali in tipkali po telefonih.

Matevž Dajčar

PONEDELJEK

Prvo šolsko uro, ko pride
učitelj Tomaž Stanovnik v
razred,
moramo vstati, nato pa
sedeti.

Še dobro, da nam ni treba
klečati,
kot bi bili pri sv. maši in bi
bili v hudi kaši.

Drugo uro pride učiteljica
Andreja Gorjup
in v razredu utihne hrup.

Vsi se je razveselimo,
razen takrat, ko teste
dobimo.

Smo že pri tretji uri,
vendar bi se raje s čolnom
vozili po reki Muri.
Matematika je lahko
nadloga,
še posebej, ko je v zvezku
domača naloga.

Četrto uro smo spet
lačni,
zato smo zelo drugačni.

Trudimo se pri družbi,
kot naši starši v službi.

Peto uro nas ima učitelj
Bojan Bokalič,
ki ne spomni se na
Debeli Rtiči,

tja gremo v šolo v naravi,
on pa je učitelj za šport
pravi.

Šesto uro se nam že
domov mudi,
vendar učiteljica nas
glasbe uči ali pa nas pri
razredni uri zadrži.

Po pouku grem domov,
kjer me psička Aska
pozdravi HOV.

Jerca

ŠOLSKI UTRINKI

Ponedeljek je najbolj beden dan, saj je utrujen in zaspan.

Prva ura je kar neki, saj začnejo se bedni liki. Potem pa še potencia in vsi smo brez glave, saj smo pesniške narave.

Potem pa pride družba, to za nas je najboljša služba.

Naravoslovje in tehnika čez 1 uro prideta, nato pa se pobereta.

Ko učiteljica zakriči, ves razred onemi.

Za malico je maslo in med, na koncu pa še sladoled.
Kmal zapaše nam mal oddiha, da v telovadnici se naše telo nadiha.
Slovenščina je kul, ker pišemo ful.
Pri glasbi je petje in ples, kar vsi vzamemo zelo zares.
Pri likovnem pokažemo sposobnost za oblikovanje, ker lahko izražamo naše sanje.
Najraje bi, da bi to šolo razneslo, a žal se mi to ne bo zneslo.

Ana Peterlin

ČETRTOŠOLCEM ČAS V ŠOLI HITRO MINEVA

Noč čarovnic

Za noč čarovnic se izrezuje buče. Pri nas doma spomladi posadimo veliko buč. Jeseni jih pobereмо in odpeljemo domov. Za noč čarovnic pa jih sosedje in še drugi pridejo kupit. Tudi mi z mami izrezujemo buče. Izrezali smo duhca, okostnjaka, čarovnico in mucka. Ko se je stemnilo, smo v buče prižgali sveče. Nato smo šli po vasi na sprehod. Videli smo veliko buč.

Gal Loboda

Super vikend

Super vikend se je začel že v petek, ko smo šli v Ljubljano. Gledali smo lučke, ki so mi bile zelo všeč. Najboljši pa je bil Alyin nastop. Zapela je pesmi, ki jih že poznam. Zelo sem uživala. V soboto dopoldan smo šli drsat, zvečer pa na obisk Božička v Češminov park.

Božiček je za darilo prinesel ognjemet. V nedeljo smo šli v Postojnsko jamo. V jamo smo se peljali z vlakcem in gledali kapnike. Videli smo tudi žive jaslice, v akvariju pa človeško ribico. To je bil res en super vikend.

Eva Kobal

Taborniki

V petek smo imeli pri tabornikih vajo iz orientacije. Bil sem v ekipi s Katjo in z Jakom. Na začetku smo dobili legendo z znaki in zemljevid. Na zemljevidu so bile označene štiri točke, ki smo jih mogli poiskati. Na legendi so bile oznake za različne objekte. Legendo smo vrnili

voditeljci in si zapomnili oznake. Na prvi točki je bil list, na katerem je bila narisana oznaka za stolpnico. Na drugi točki je bil list z oznako za cerkev. Tretjo točko smo našli pri zabojnikih za reciklažo. Tam je bila oznaka za kozolec. Zadnja točka pa je skrivala oznako za rudnik.

Jaka Savšek

Korenčkova dežela

V moji deželi iz korenja živi veliko navadnih ljudi. Seveda med temi ljudmi živim tudi jaz. V tej deželi so drevesa korenji. Zelo nenavadno. Nekega dne sem s prijateljico Zojo sadila korenje. Ko sva bili utrujeni, sva šli na sok v mojo hišo. Hiša je bila velika, imela je velik bazen in veliko garažo za avto. Med gozdovi velikih korenjev je bila cesta. Po tej cesti so vozila kolesa. Onesnaževanja tukaj ni bilo. Za zajtrke, kosila, malice in večerje smo jedli kaj v zvezi s korenjem. No, da se vrnemo k tistemu dnevu s prijateljico. Tisti dan so bile počitnice, zato je Zoja prespala pri meni doma. Ostala je en teden. Ta teden je bil res lep. Škoda, da ta dežela ni resnična.

Taja Slapal

Jurčki pred zimo

V soboto smo si zaželeli jurčke. Najprej smo zmleli navadne piškote. Dali smo jih v dve posodi. V posodi smo dodali še maslo in sladkor. V eno posodo smo dali mleto čokolado, v drugo pa kokos. Iz mase smo oblikovali jurčke. Če jurčki ne zrastejo, jih naredimo sami.

Jakob Merela

ČE NAM JE DOLGČAS, SI IZMISLIMO PRAVLJICO ...

MOJA PRAVLJICA

Nekoč je bila posebna vas iz tehnologije. Ljudje so bile tablice, hiše računalniki, hrana in voda pa elektrika. Fant z imenom Mark je to vas našel. Gledal je te čudne ljudi, a oni se niso brigali zanj. Enkrat pa ga je ena tablica le opazila. Prestrašeno je zavpila : Človek! Mark se je začudil, da še nikoli niso videli človeka. Razložil jim je, da smo ljudje zelo prijazni. In potem so skupaj živeli srečno do konca svojih dni.

Bernard Štamcar

Nekoč pred davnimi časi je živela neka torba. Ampak to ni bila navadna torba za v šolo. Bila je zelo drugačna od drugih torb. Bila je zelo močna, saj je bila vsak dan zelo polna. Nekoč pa ni več zdržala in se je strgala. Zelo je jokala, ker je nihče ni popravil. Nazadnje so se jo le usmilili in jo popravili. Spet je izgledala kot nova. Zdaj je bila vedno lahka, zato se ni več strgala.

Neža Bečan

Nekoč je živela deklica z imenom Jerica. Ko je bila še zelo majhna, je izgubila starše. Prvo noč je jo je ugrabila čarovnica. Ta se je zjutraj spremenila v njeno mamico. Ko je bila Jerica stara enajst let, je ugotovila, da to ni njena prava mamica, temveč zlobna čarovnica. Zbežala je na jaso polnih rož. Na jasi je spoznala princa po imenu Erik. Takoj se je zaljubila vanj. Na njen osemnajsti rojstni dan sta se poročila. Dobila sta punčko po imenu Mery. Živelii so srečno do konca svojih dni.

Klara Zule

Nekoč je živel človek po imenu Lego. Bil je arhitekt. On je izumil hiše. Potem so se notri vselili lego strički. Prva družina se je imenovala Legota, druga Legotehnik. Vsi so bili srečni. Še posebno arhitekt, je kar skakal od veselja.

Luka Mandossi

Nekoč sem živela v deželi iz tort. Vse je bilo iz tort, samo okna so bila iz lesa. Ko se je začelo poletje, so se zgradbe začele topiti. Ta dan je bil grozen za ljudi. Povsod je bilo polno reševalcev. Ampak bilo je tudi smešno, ker je bilo vse stopljeno po tleh in smo se lahko najedli tort.

Amra Turkanović

Bilo je mesto, ki je bilo iz hrane. Hiše so bile iz pomfrija in pice, trgovine iz sladoleda, stolpnice in bloki iz ocvrtega mesa in praženega krompirja, avtomobilske gume iz tablet, šipe pa iz palačink. Če si v tem mestu lačen, si lahko privoščiš vse. Neki deček, ki se je peljal v avtu, je bil zelo lačen. Mama mu je rekla, naj poje šipo iz palačinke, očka pa je rekel, naj počaka, če želi dobiti sladoled. Preveč se je najedel, zato je postal bolan. Pojedel je še gumo iz tablete. Avto se je začel kotaliti po lužah iz evrokrema. Palačinke, ki so še ostale, so se namazale in deček je pojedel cel avto. Tako se je najedel, da mu je trebuh počil in pravljice je konec.

Matija Hočevar

Nekoč, v majhni revni hiši, sta živela otroka z mamico. Nekega večera sta šla otroka spat. Ponoči sta sanjala, da sta bila v deželi sladkarij. Rože so bile iz lizik, trava je bila iz gumijastih črvov, hiše so bile iz sladoleda, drevesa iz čokoladnih piškotov in vse pohištvo iz bombonov. In potem sta se otroka zbudila. Ko sta šla na zajtrk, sta na mizi zagledala sladkarije. Ugotovila sta, da imata danes rojstni dan.

Gregor Banko

NA PREDMETNI STOPNJI ...

Zimski športni dan

Sredi februarja smo s šolo odšli na zimski športni dan. Izbirali smo lahko med različnimi dejavnostmi, jaz sem si izbral smučanje.

Ko smo se z avtobusom pripeljali do smučišča v Kranjski Gori, nas je pozdravilo prijetno zimsko sonce. Preoblekli smo se in naša vodička nam je dala še zadnja navodila. Obljubili smo ji, da se jih bomo držali. Smučali smo in uživali na snegu.

Nato smo se s sedežnico odpeljali na vrh smučišča in opazili, da ni našega sošolca Nejca. »Nejc, Nejc ...« smo se drli, a odgovora ni bilo. Čakali smo, da bi se morda pripeljal z naslednjo sedežnico, a ga nismo dočakali. Učiteljica nam je dejala, naj se zapeljemo v dolino.

Odsmučali smo in zagledali Nejca, kako stoji ob sedežnici in nam maha. Vsem se je odvalil kamen od srca, gotovo pa najbolj učiteljici.

To je bil zanimiv šolski dan. Iz tega sem se pa tudi naučil, kako prav je, da se držimo pravil in navodil, ki nam jih dajo naši učitelji.

Jošt Flerin

Moja psička Lina

Bil je lep, prijeten sončen dan. Odšla sem ven in s seboj vzela mojo psičko Lino, staro šest mesecev. Privezala sem jo na povodec, jo nežno pobožala in najin sprehod se je začel. Na začetku je Lina pridno stopicala ob meni, potem pa je postala zvedava in nemirna.

Ko je nenadoma pripeljal avtomobil, se je snela z ovratnice in začela teči. »Lina, sem pridi!« sem zaklicala, a me ni ubogala. Kmalu mi je izginila izpred oči. »Izgubila sem jo,« sem žalostno dejala in šlo mi je na jok.

Začela sem tekati sem ter tja po ulici in jo klicala. Nekaj ljudi me je nejevoljno pogledalo. »Kaj pa kričiš?« se je nad menoj zadrl nek gospod. »Psičko sem izgubila,« sem v joku odgovorila.

Skoraj sem že obupala in se hotela vrniti domov, ko sem jo nenadoma zagledala. Ždela je ob grmovju in se tresla. Poklicala sem jo: »Lina, Lina ...« Počasi je prišla do mene in mi pomolila svojo tačko. Bila je zelo prestrašena.

Tedaj je iz bližnje hiše prišla neka gospa. »Kaj pa se je zgodilo,« me je vprašala. »Psičko sem izgubila, ker se mi je snela s povodca. Zdaj pa sem jo našla,« sem ji dejala.

»Psička je še premajhna za sprehod,« se mi je nasmehnila in že je ni bilo več.

Jaz pa sem vesela s svojo pasjo prijateljico odšla domov. Utrujena od te dogodivščine sem kmalu zaspala.

Maškare

Letos so bile zame najboljše maškare. Že zjutraj sem bila vsa napeta, saj je bil v šoli izbor za najboljšo masko. Imela sem občutek, da bom dobila nagrado. In ni me prevaral.

Že nekaj dni prej sem se odločila, da se oblečem v babico oz. babi. Na sebe sem »navlekla« črno krilo, ki mi je segalo do kolen, pisano srajco, pletko, nekakšno jopico, rjave žabe, debele sive nogavice, ruto in kariraste cokle. Moja maskerka, mamica, me je napudrala in zarisala debele starostne gube. Bila sem izrezana babica.

Komaj sem čakala četrto šolsko uro, ko se je v veliki telovadnici naše šole pričel organiziran pustni sprevod. Na njem so sodelovali učenci od prvega do šestega razreda. Sprehodili smo se po telovadnici, kjer so nas občudovali sošolci, ki se niso našemili, in učitelji. Nas pa je ocenjevala tričlanska komisija.

Ko smo se nekajkrat sprehodili in se ustavili, se je oglasilo po zvočniku, da bomo izbrali najboljšo masko.

Ocenjevalci so nagradili tri najboljše posamezne maske in eno skupinsko. Skupinsko nagrado so dobili učenci 6. c, oblečeni v nogometaše in navijačice. Potem pa so začeli podeljevati nagrade za posamezne maske: »Tretjo nagrado dobi ...« Dobila jo je mumija iz petega razreda. Nato je bila podeljena druga nagrada: »Vining!« In nato še prva nagrada. Začutila sem napetost in vznemirjenje. »Prvo nagrado pa dobi babica,« se je oglasilo iz zvočnika. Bila sem presrečna.

Voditeljica je pristopila k meni: »No, spoštovana gospa, bi se lahko predstavili?« Zmedeno sem rekla: »Sara je moje ime.« Iz občinstva se jih je nekaj zasmejalo. »In koliko ste stari?« je nadaljevala voditeljica s vprašanji. »12 let.« Takrat pa se je po dvorani zaslišal vespoločni smeh. »Ups, polomila sem ga,« sem si dejala. Morala bi reči, da sem Štefka in da imam 75 let. A trema je naredila svoje. Pa nič zato. Za nagrado sem dobila »tavelko« čokolado. Bila sem zadovoljna in srečna. Drugi del mojega pustnega dneva pa je minil v malem razočaranju. Popoldan sem šla po hišah, da bi dobila kako nagrado – denar ali kak priboljšek. Dobila pa sem zgolj tri »ušive« bonbone in en evro od svoje prave babi; bolj iz usmiljenja.

A vseeno lahko rečem: »To so bile moje najboljše maškare do sedaj. In že se veselim novih.«

Sara Kolar

RASTEMO S KNJIGO IN RAZISKUJEMO

Rastem s knjigo

V jeseni smo s šolo odšli v knjižnico Domžale. Sodelovali smo pri projektu Rastem s knjigo.

Zjutraj smo se dobili pred šolo ter se nato odpravili proti domžalski knjižnici. Prišli smo v knjižnico, v katero smo bili zelo dobrodošli. Odložili smo stvari ter odšli za gospo v dvorano, kjer smo imeli predavanje o knjigi *Odprava zelenega zmaja*, ki jo je napisal Slavko Pregl. Predvajali so nam videoposnetek, v katerem so se pogovarjali s Slavkom Preglom. Spraševali so ga, kje je dobil idejo za knjigo, navdih, kateri junak mu je največ pomeni, ter kratko obnovo knjige. Vsakemu so tudi dali novo malo krajšo knjigo *Odprava zelenega zmaja*. To knjigo smo morali prebrati za domače branje pri slovenščini in vam iz prve roke povem, da je

knjiga vredna tega, da jo preberete in vam jo zelo priporočam.

Odprava zelenega zmaja

Verjetno se vsi spomnite, ne glede ali ste starejši ali malo mlajši, knjige *Odprava zelenega zmaja*, avtorja Slavka Pregla.

Glavne osebe so: Pipi, Miha in Bob. Pipi in Miha sta sošolca in zelo dobra prijatelja, ki velikokrat kakšno »ušpičita«. Bob je Pipijev starejši brat. Knjiga govori o treh junakih in njihovem starem avtu, ki so ga poimenovali »Old punca«. Skupaj se odpravijo na razne pustolovščine, na teh pa po navadi naletijo na vse mogoče težave, ki jih s skupnimi močmi odpravijo in vedno najdejo pravo rešitev.

Po knjigi so posneli tudi televizijsko nadaljevanko, v kateri so podrobno predstavljene njihove dogodivščine in življenje.

Knjigo sem prebral, prav tako sem pogledal tudi nadaljevanko, vendar menim, da je knjiga veliko boljša kot nadaljevanka. Vprašate, zakaj? To pa boste morali ugotoviti sami in prebrati knjigo.

Tim Fujs

DUŠEVNI KAMNI SO HUDA REČ ... A JIH OSNOVNOŠOLCI USPEŠNO PREMAGUJEMO

Kamen mi leži na duši

V Ljubljani je bila v gledališču na sporedu predstava Kamni in mi smo si jo odšli ogledat.

Ko smo vstopili v gledališče, sta nas pričakala oba igralca. Vsak izmed njiju je igral dve vlogi – mladostnika ter detektiva. Zgodba je nastala po resničnem dogodku. Enemu od fantov je bilo ime Šleva, ki je bil malo sramežljiv in neprepičan, medtem ko je bil drugi, Zver, drznejši in bolj samozavesten. Detektiva sta že preiskovala vlom v neko garažo in storilca sta bila fanta, le da tega preiskovalca še nista vedela. Igralca sta nas zelo navdušila s hitrim menjavanjem vlog in uporabljala sta le nekaj pripomočkov. Kasneje sta se predrzneža odločila metati kamne z avtocestnega nadvoza. Seveda smo vsi vedeli, da se to ne bo končalo dobro za nikogar. Zadnji kamen, ki ga je vrigel Šleva, je priletel v osebni avtomobil, razbil vetrobransko steklo in zadel voznika. Hitro ter tresoče sta se pobrala od tod in se naglo odpravila vsak v svoj dom. Tudi na poročilih sta zasledila prispevek o smrti voznika in povzročitvi večje prometne nesreče. Fanta sta vedela, da sta v težavah. Šleva še v šolo ni mogel, zato je obrnil kolo in odpeljal domov. Vse je povedal mami, kaj in kako se je zgodilo, od samega začetka in do konca. Začelo se je sojenje nepridipravoma in po nekaj obiskih sodišča je sodišče odločilo, da sta oproščena vsega. Med ljudmi je v dvorani skoraj vedno sedela žena mrtvega voznika, ki pa je zadnji dan ni bilo. Nastopajoča sta zelo dobro prikazala čustva teh dveh zdaj oproščenih fantičev. Zver je bil nadvse srečen, Šleva pa je taval v neskončni žalosti. Zato je odšel na prav tisti most, s katerega sta metala kamne. In skočil.

Vsi smo bili nad nastopov navdušeni ter malo presenečeni nad koncem, čeprav je bila zgodba žalostna, in pospremili oba igralca za aplavzom. Slednja sta nas skoraj popeljala v resnični dogodek.

Gregor Vojsk

KAMEN MI LEŽI NA DUŠI

Duševni kamni so huda reč. Pritiskajo nate, včasih so vroči in te zaradi njih peče (vest). Te vrste kamni pridejo samoumevno, pojavijo se po kakšnem dogodku, zaradi katerega te potem peče (vest). Včasih postanejo kamni pretežki in te prisilijo, da na primer, skočiš z mostu.

Včasih kamni izginejo, včasih ostanejo z nami do konca. Čisto vsak ima ali bo imel ali je imel kakšen kamen duševne sorte. Pogosto pomaga, če komu poveš ali pa se oddolžiš (ali pa se vsaj poskušaš).

Redki ljudje bi si *želeli* iti v zapor, ampak včasih se kamni ne odvalijo stran, dokler nisi za rešetkami. Vse je odvisno od kamna, kje leži, kako velik je, in tako dalje. Veliko je tudi odvisno od nosilca kamna, če se sploh ne zaveda posledic svojih dejanj, kamnov sploh ne bo, ali pa če nima vesti, potem kamni ne bodo imeli česa žgati. Nekateri kamni nastanejo brez razloga, ker se nosilec krivi za nek dogodek, za katerega sploh ni kriv. Kamnov je veliko, veliko vrst, a na koncu te zaradi čisto vseh peče (vest).

Aleš Belšak

Astronomski večer

Ob devetnajstih smo se z avtobusom odpeljali na Kurešček. Najprej je bil dolg brezvezen uvod, nato je sledil zanimivejši del – opazovanje zvezd. Vodič je z laserjem kazal zvezde, povedal nam je tudi zgodbo o nebu in na svetlobno neonesnaženem nebu smo lahko jasno videli veliko zvezd. Našli smo tudi Severnico, zdelo se mi je smešno, ko sem ugotovila, da je Severnica ena šibkejših zvezd. Zvezdi, ki sijeta najmočneje, pa sploh nista zvezdi, ampak sta planeta. Severnico najdemo na različne načine, eden od njiju je, da razdaljo Velikega voza med prvim kolesom in sprednjim robom prenesemo petkrat in pridemo do zvezde Severnice. Poiskali smo Leva, Ribi, Dvojčka, Raka in druga ozvezdja. Ta točka je bila najbolj zanimiva, pri drugi in tretji pa smo gledali skozi teleskopa, videli smo Jupiter – največji planet v našem osončju in zvezde Kopce. Ob triindvajseti uri smo odšli na avtobus in se odpeljali domov.

Bilo je zabavno, sploh ker naslednji dan ni bilo pouka.

Sara Hlebš

Potujem po Prešernovih stopinjah

Že od malega so mi všeč pesmi. Seveda sem šele pred kratkim dobila v roke Prešernove pesmi, poezije, balade ...

Bila sem ganjena, ko sem ugotovila, kakšen veliki mojster je bil Prešeren. Svoje misli je znal izliti na papir in jih potem še tako dobro premetati, da se je vse na koncu zlilo v eno samo

odlično rimo. In zavedala sem se, da moraš zato res biti mojster, ki ve, kaj piše. Ko sem prebrala večino njegovih pesmi, sem točno vedela, da bom šla po njegovih stopinjah. Začela sem strastno preučevati njegove pesmi – rime, jamb, trohej, amfibrah ... vse mi je bilo že čisto in popolnoma jasno, morala sem le ugotoviti, da je vse šele začetek, da bo pot še dolga do tistega dne, ko bom mogoče vsaj pol toliko dobra kot on. Če seveda bom in če mi uspe, potem bom srečna kot še nikoli.

Seveda pa – pot je dolga in strma, veliko bo padcev in upam, da še veliko več vzponov. Želim si le po Prešernovih stopinjah.

HKB

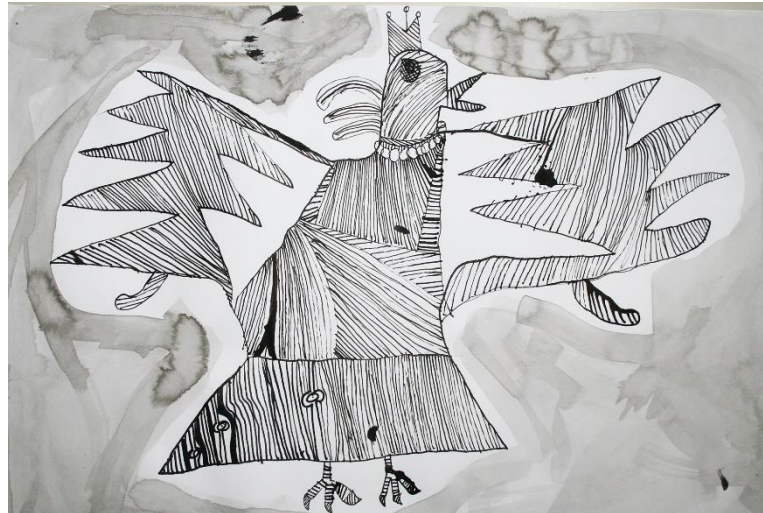
Moj sonet

Zdaj v šoli sedim
a z mislimi v moji sobi bedim.
Zjutraj zgodaj vstajam,
da v šoli ne zaostajam.

Učitelje ob živce spravljamo,
ker naloge zapostavljamo.
Cveki in petice se vrstijo,
da naši starši znorijo.

Slovenščina, matematika in fizika
v moji glavi se vrtijo
a misli v možganih druge letijo.

A šola ni brezsmisel,
ker v našem življenju je velika misel.
Da ne bomo mi nesmisel.

Nataša Makivič

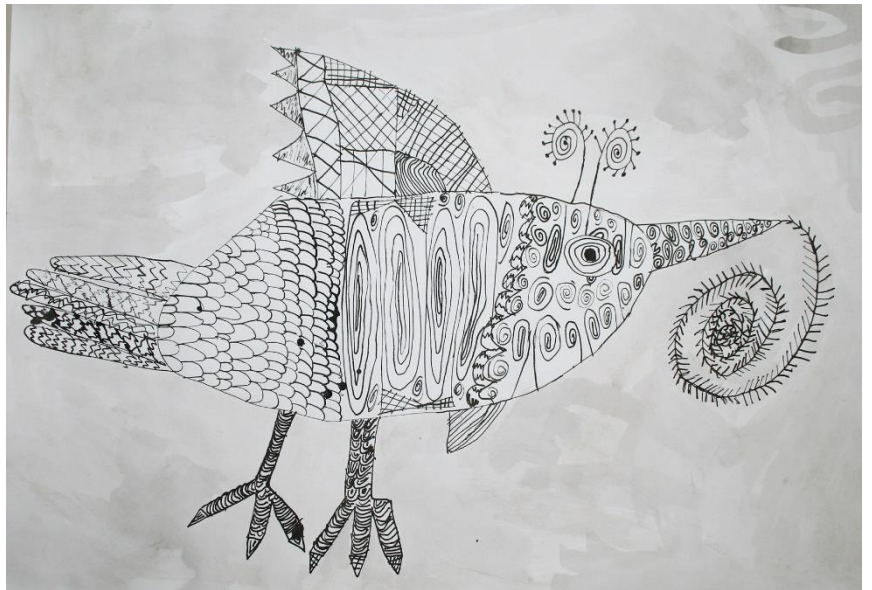
Brez naslova

O bog Thoth, velik in močan,
Zelo mogočen in vedno znan.
Podari mi svojo moč, podari mi svoje znanje,
daj mi vse kar premoreš, prihrani mi garanje.

Vsemogočni bog,
kralj vsega sveta,
o rad bi bil kot ti,
a samo en človek znanje kot ti ima.

Strašni kiklop, spusti me iz svoje
ječe.
Prhran mi trpljenje, prhran mi
drhtenje.
Spusti me iz svoje ječe,
Klič me dom drhteče.

O bog pošlji mi pismo, pošlji mi
ladjico,
Da odputujem z svojo
družinico.
Brez mojih sinov, brez silnih
vetrov,
Brez žene in hčere, brez mene
družine ni nobene.

Združi nas zopet skupaj, da odidemo zopet v raj.

Tiara Desire Zupan

UPANJE ŠE OBSTAJA

Sonce prekrili so temni oblaki,
zatemnjeni na svetu so vsi predeli,
jokajo ljudje, ki so bili včasih veseli,
sreča bo srečala le tiste, ki se bodo pokorili napaki vsaki.

Upanje na boljši svet še obstaja,
saj še zmeraj veliko dobrih je ljudi
in to je tisto, kar v up nas budi,
in up je edini ključ, ki nas vodi do na zemlji raja.

Začeti bo treba delati spremembe,
in to je najbolje, da začnemo pri sebi,
ker napake ostalih za nas ne smejo biti pomembne.

Če meni ni uspelo, potlej zagotovo uspelo bo tebi,
tisti, ki nam cilj onemogočajo, niso vredni omembe,
zato, ker to, kar jaz želim, želijo vsi, jaz le rada srečo bi.

Klara Papić

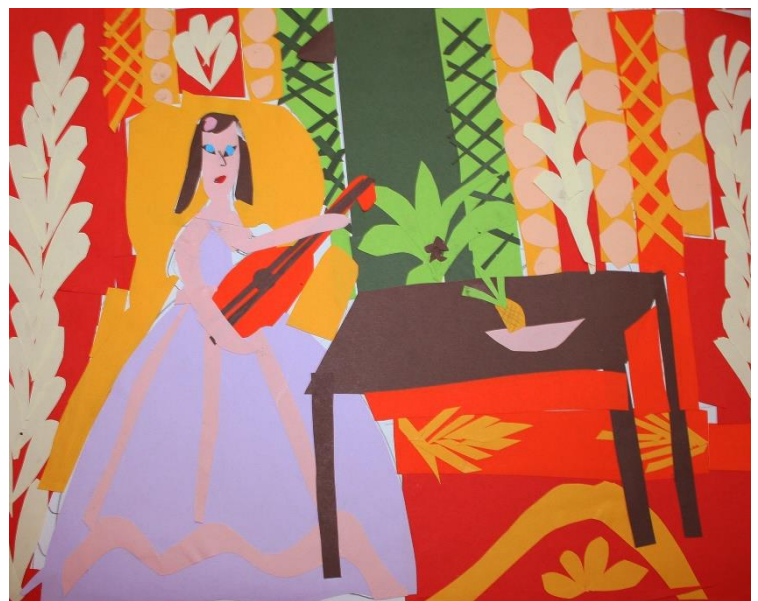
SONET

Nerodnik pel,
v klopi je sedel.
Prepeval
pesmi je vesel.

Zagledal jo je tam.
Brez pesmi in brez sanj.
Ljubezen težka je bila,
saj ona ga ni marala.

Ostal je
sam ubogi
pevec.

Sam prepeval je.
Te pesmi brez
sanj.

Lara Debeljak

Ribnica

Imeli smo kulturni dan in z razredom odšli v Ribnico.

V Ribnici so zelo znani po izdelovanju suhe robe ter po rokodelstvu. Najprej so nam pokazali nekaj naprav, ki jih uporabljajo. Pokazali so nam stroj, ki ga uporabljajo pri izdelovanju labodov. Na stroju so bili žeblički, skozi katere so dali tanek kos lesa, ki se je ukrivil.

Nato smo odšli v zgornje nadstropje stavbe, kjer so razstavljali razne izdelke, ki so jih izdelali učenci na lesarski šoli. Gospa, ki je vodila ogled, nam je povedala zgodbo o zlati ribici. Nato nam je razložila, zakaj se uporabljajo določeni izdelki. Ko smo končali z ogledom, smo odšli še v drugo stavbo, kjer smo si ogledali še nekaj izdelkov, ki so jih uporabljali še v starih časih. Izvedeli smo tudi, za kaj so jih uporabljali.

Ko smo končali, smo odšli še na drugo stran stavbe, kjer so bile razstavljene stvari, ki so imele povezavo z čarovnicami. Razstavljeno je bilo orožje, katerega naj bi uporabljali, da bi ubili čarovnice. Videli smo tudi razne stvari, ki so jih uporabljali za mučenje žensk, za katere so sumili, da naj bi bile čarovnice, dokler niso tega priznale. Ko so priznale, so jih sežgali na grmadi. S stropa je visela lutka, ki je prikazovala, kako so včasih zvezali čarovnice. Po tem smo še poslušali, kako naj bi potekalo sojenje čarovnic in smo si ogledali zelišča, ki naj bi jih čarovnice uporabljale.

Neja Podlogar

Čarovnice

Čarovnice prav zelo so
strašne

Bile na grmadi zelo so
glasne,
Stokale, trpele in kričale
Dokler čarovništva niso
priznale.

Rade peljale se na prašičih
Svoje načrte kovale pri
gričih,
Pazi da te ne dobi
Ker odre ti kožo, polomi
kosti.

Enkrat jo dec' dobil,
Življenja ni izgubil,
Peljal jo na sodišče
Kjer resnica se išče.

"Ti čarovnica, kaj se pa greš?
Obiščeš naš dom, nam duše
poješ!?"

"Pa dokaži nedolžnost
Ko končaš to dolžnost!"

"Naj oblije jo reka
Naj plava če zna,
Če je tako prekleta,
Naj potoni do dna."

"Priplavaj do konca, samo še
malo"
A čarovnica se obrne in
udari v ralo
Videle nesrečo so žene
dereč,
Al' tiste čarovnice ni bilo
več.

Ana Kuhelj

EKO UTRINKI

Smo EKO šola in se trudimo živeti in delati prijazno do naše Zemlje. To uresničujemo s pomočjo različnih aktivnosti in akcij. Med drugim pazimo, da ločujemo smeti in da jih čim manj ustvarjamo. Pazimo tudi na energijo, pridno ugašamo luči, zapiramo pipe in smo varčni pri uporabi papirnatih brisačk. Skozi celo šolsko leto zbiramo plastične zamaške za dobrodelni namen. Dvakrat na leto zbiramo star papir in s tem ohranimo nekaj dreves. Kot nevaren odpadek zbiramo tudi baterije. Novost je zabojnik za odslužen tekstil in obutev za našo šolo.

Skrbimo tudi, da je naša šola zelena, tako da imamo po šoli zelene lončnice, pred šolo pa cvetlično gredico z nekaj zelišči, cvetlična korita in po novem tudi gredo z zelenjavo. Nekajkrat na leto čistimo okolico šole in sodelujemo pri akcijo Očistimo Slovenijo.

Naše ročne spretnosti razvijamo na delavnicah, kjer ustvarjamo predvsem iz odpadnih materialov in embalaže. Z izdelki sodelujemo na šolskem sejmarjenju.

Želimo, da skrb za naravo in našo bodočnost ne bi bila le domena nekaterih ljudi, ampak da bi se vsak posameznik zavedal, kako pomembno je to in po svojih močeh prispeval in sodeloval.

Alja Zupanc, Valentina Štrukelj in Tija Utroša

Kako onesnaževati

Kako onesnaževati
Nočemo več smeti,
a kako, če ne nehamo onesnaževati.

Raje ločujmo - s tem,
svoj svet varujmo.

Odpadke moramo zbirati
In jih potem reciklirati.

Namesto, da z avtom prideš,
raje od doma s kolesom odideš.

Poplačala ti bo narava ,
pa tudi tvoja volja prava.

Maruša Dajčar

Naš planet

Naš planet je res car,
za nas je pravi božji dar,
na njem živijo sama bitja,
med njimi tudi fantek Mitja.

Mitja rad živali ima,
z njimi se rad igra,
doma ima dva psa,
ki se rada igrata.

V gozd rada hodita,
a zdaj več ne moreta,
ker gozd ves onesnažen je,
da igrati ne moreta se.

Mitja poskuša popraviti vse,
skliče vse prijatelje,
da gozd skupaj pospravijo
in se zabavajo.

A kaj vse ostane jim še!!!
Mitja zdaj vabi te,
da odpadke ločuješ vse,
da svet lepši je.

Julija Medvešek

Živali so lepota sveta

Brez živali ni življenja, zato ne bi bilo dobro, da bi jih uničili. Pomislite na orle, ki zmagoslavno letijo, tigre, ki po džungli hitro plen lovijo, želve, ki imajo trden oklep, kenguruje, ki visoko skakljajo, žabe, ki ponosno regljajo, medvede, ki lovijo ribe kot mojstri, kolibrije, ki letijo na mestu, žirafe, ki s svojimi dolgimi vratovi vidijo vse okrog sebe, slone, ki s svojimi okli ponosno hodijo naokoli, pajke, ki pletejo najbolj lepljive mreže. Zakaj bi uničili ta svet? Ali se sploh zavedamo, da uničujemo naš planet? Če ga ne bomo rešili, ne bo več gozdov, slapov, živali, morij, gora. Pomagaj pri vsaki čistilni akciji. Nasvet! Katerekoli odpadke vidiš, jih poberi. Pomagaj Zemlji!

Filip Zupanc

PRAVZAPRAV SMO VSI SKUPAJ VELIKI PRIJATELJI

Naša šola modro ograjo ima,
v njej vsako šolsko pravilo
velja.

Učitelji nas učijo zanimivih
stvari,
ki jih bomo v življenju
koristno uporabili.

Svinčnik naš žal ne piše,
se ga pa po celi šoli veliko
riše.

Ko zadnji zvonec odzvoni,
domov odbrzimo vsi.

Najboljša je pomoč sošolcev
kadar kaj ti res ne gre,
včasih pa tudi kaj spomnimo
se.

Vid Potočan, 5.a.

Sejmarjenje

Tudi letos je potekalo sejmarjenje.

Že nekaj dni, tednov ali mesecev pred tem so učenci začeli izdelovati različne stvari, prav tako pa so prinesli piškote, večinova domače. Na začetku sejmarjenja je bilo nekaj ljudi, a že prekmalu jih je bilo polno, tako kot vsako leto. Sneg in gneča nista odvrnila ljudi do kupovanja. Opogumilo se je nekaj otrok, ki so bili na dan sejmarjenja prodajalci. Za boljše vzdušje pa so k tem pripomogli učenci z glasbili, in sicer pri vratih jedilnice. Če je kdo postal lačen ali se je hotel posladkati, je to lahko dobil v spodnjem delu jedilnice. Tudi pijače je bilo veliko. Prodajalci so bili prijazni, saj so menda tekmovali, kdo bo več prodal. Zagotovo so bili ponosni, ker prodajajo, saj so prodajali nekaj glinenih izdelkov, predvsem hišice, sveče v čudnih oblikah, mila z okusom po rastlinah. Prodajali so ogromno piškotov ter voščilnic, na katerih je bila prva stran s šivanimi rožami, smrekami ali kaj podobnega, lahko pa je bila nalepljena slika. Poleg tega pa so prodajali še lončke z rastlinami in še nekaj dobrih in zanimivih stvari. Najpomembnejše pa je bilo, da je šola zbrala denar ter da je bilo v jedilnici veliko veselih obrazov.

Lara

Debata

Debatni krožek je eden izmed najbolj zanimivih krožkov na šoli. Tam se učimo argumentirati in javno nastopati, predvsem pa s zabavamo. Meni pri debati ni najbolj všeč debatiranje, ampak priprave na debato, saj se tam pogovarjamo in razglabljamo o dani temi in iščemo prednosti in slabosti. Teme se zelo zanimive in lahko spoznaš veliko novih stvari. Na debati so trije debatni krogi in finale. Eden od teh krogov se imenuje impromptu, ker eno uro prej določijo temo in moraš potem v eni uri sestaviti govore. Govor je sestavljen iz definicij, argumentov in zaključka. Ponavadi ima ekipa dva do tri argumente, ki jih mora bolj podrobno razložiti in jih podpreti z dokazi.

Debatira se v ekipah, ki jih sestavljajo trije govorniki. Ena ekipa je afirmacija, druga pa negacija. Prvi govorec afirmacije definira pojme in predstavi argumente, prvi govorec negacije pa negira oziroma zavrača argumente afirmacije in predstavi svoje. Drugi govorec afirmacije in negacije mora zavračati argumente negacije in podkrepiti svoje argumente z novimi dokazi. Tretji govornik pa morata predvsem izpostaviti trke, torej največja nasprotja v argumentih. Za vsak govor imaš omejeno časa, med govori pa je še navzkrižno zasliševanje. Vsaka ekipa je na debati afirmacija in negacija.

Debato priporočam vsem, ki radi nastopajo in bi se radi naučili še kaj novega.

Luka Peršolja

Prijateljice

S prijateljicami smo nekega dne pripravljale zabavo. Razdelile smo si delo. Sprva nikakor ni in ni šlo nobeni. Usedle smo se in razmišljale, kaj bi naredile. Potem se je ena spomnila, da bi bilo mogoče lažje, če bi delale skupaj. Skupaj smo pripravile vse potrebno in zabava nam je uspela. Če sodelujemo, se vse naredi lažje in hitreje.

Maša Medvešek

Omamna češnja

Žalosti me, ko diši
po omamni češnji mi.
Se dobrika sladek vonj,
da prišel bi še nocoj,
če vedel bi,
da omamna češnja mi diši.

Ko dvigne na nebo se luna,
ko utihne zadnja struna,
spet diši ta češnja.
Ta češnja, pod katero
pokopana,
e ljuba mojega srca.

Naj cveti zdaj mi ta češnja,
ki diši po njej, ki tam leži,
po njej, ki spi.

Naj diši ta češnja,
naj diši.

Po njej polzi zdaj rosa,
a ob deblu kosa,
ostra in nevarna,
ki daje žalosten spomin.

Naj diši ta češnja,
ko drugo ne ostane,
ko luna se vname,
in potone v morje spet.

Naj diši ta češnja,
naj diši ta češnja spet.

Lana Slapal

Čajanka

Obožujemo čajanko! S sošolko Zaro sva se odločili našim drugošolčkom pripraviti čajanko. S čajem in pecivom, ki ga spremlja pogovor, so se drugošolčki ob prijetni čajanki tudi pozabavali. Poleg sladkanja s piškotki sva jim z Zaro prebiral pravljice, a da bi otroci počeli tisto, kar imajo najraje, je vsak po svoje tudi ilustriral pravljico, ki mu je bila najbolj všeč. Lepo je bilo, da so nama otroci zaupali. Povedali so nama, kaj jim je v šoli ali doma všeč in kaj ne, ter celo, česa jih je strah.

Čajanke pa nismo pripravili samo drugim razredom. S sošolko Tiaro sva tokrat sodelovali tudi pri čajanki z učenci, ki so novi na naši šoli. Ker imava obe za seboj enako izkušnjo, sva z veseljem poslušali, kako se tudi oni počutijo kot novinci na šoli. Zbrali smo se učenci od prvega do devetega razreda, uživali v dobrotah in poslušali mnenja drugih novincev. Ker pa so novoletni prazniki že tu, smo naredili novoletne čestitke in jih nesli domov svojim staršem, sorojencem, babicam in dedkom.

Čajanke so se izkazale za odličen projekt z mlajšimi ali s starejšimi učenci. Posladkali smo se in se pogovorili o različnih stvareh.

Edvina Dedić

POSTAJAMO ZNANSTVENIKI IN POLIGLOTI ...

LA SLOVÉNIE

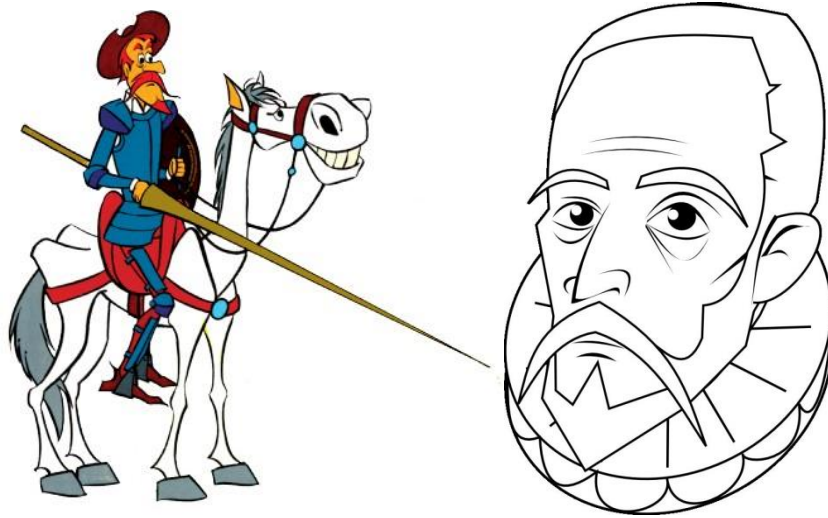
La Slovénie est un petit pays. Le président de la Slovénie s'appelle Borut Pahor. La capitale de la Slovénie est Ljubljana. La superficie de la Slovénie est 20.273 km². La Slovénie a 2 millions d'habitants. Les fleuves de la Slovénie sont Sava, Drava, Soča, Krka, Mura, Ljubljanica... Les montagnes de la Slovénie sont les Alpes. Le symbole de la Slovénie est la montagne Triglav. Le drapeau slovène est blanc, bleu, rouge avec un emblème. Les Slovènes sont gentils et travailleurs. Les caractéristiques de la Slovénie sont : l'île de Bled, Lipica, la grotte de Postojna, les lacs de Bled, Bohinj et Cerknica, les villes médiévales Ptuj, Škofja Loka, Kamnik, Ljubljana, Kranj, les châteaux, le gâteau aux noix »potica«, les dentelles d'Idrija... La Slovénie est un beau pays.

Učenci francoščine iz 7. razreda

Z učenci iz sedmega in osmega razreda smo lani sodelovali na španskem festivalu za osnovnošolce *Hola chic@s*, ki ga že peto leto zapored organizira društvo učiteljev španščine. Festival je gostila Srednja ekonomska šola Ljubljana (Roška, posvečen pa je bil štiristoti obletnici izdaje drugega dela romana *Bistroumni vitez Don Kihot iz Manče*, največjega španskega pisatelja Miguela Cervantesa. Na festivalu so učenci iz osmih slovenskih osnovnih šol po triurni delavnici uprizorili osem poglavij iz tega romana. Med njimi tudi lutkovno predstavo na temo, ko Don Kihot in Sančo Pansa obiščeta Barcelona iz tistega časa. Na festivalu so sodelovali: Emil Ljubijankič, Eva Koritnik, Iva Golja, Lavdija Shehu, Tiara Dezire Zupan, Tilen Zlatnar, in Vezire Ugzmaili.

Mojca Ekart, prof. španščine

Miguel de Cervantes Saavedra: La segunda parte del ingenioso caballero de Don Quijote de la Mancha (1615)

BARCELONA

1.

SCENA: la playa cerca de Barcelona (plaža blizu Barcelone)

LUTKE: Don Quijote, Sancho Panza, don Antonio Moreno

CERVANTES: Don Quijote y Sancho Panza llegan a la entrada de la ciudad de Barcelona. A su encuentro llega un caballero, que les da la bienvenida: *(Don Kihot in Sančo Pansa prispeta pred Barcelonska vrata. Nasproti prijaha vitez in jima izreče dobrodošlico):*

ANTONIO MORENO: »Sean bienvenidos a nuestra ciudad el espejo, el farol, la estrella y el norte de toda la caballería andante.” (*Dobrodošla v naše mesto, ki velja za najsvetlejšo zvezdo vsega popotnega viteštva.*)

Bienvenido sea el valeroso don Quijote de la Mancha.” (*Dobrodošli pogumni don Kihot iz Manče.*)

DON QUIJOTE: »Este nos ha conocido bien. « (*Dobro nas je spoznal.*)

DON ANTONIO MORENO: »Soy Antonio Moreno, muy amigo de Roque y les ofrezco mi casa.” (*Sem Antonijo Moreno, zelo dober Rokov prijatelj, ponujam, da se nastanite v moji hiši.*”)

2.

SCENA: las calles de Barcelona (ulice Barcelone)

LUTKE: Don Quijote, Sancho Panza, don Antonio Moreno, niños (2x)

CERVANTES: Don Antonio Moreno los lleva a la ciudad, acompañándoles con música de tambores. (*Antonio Moreno ju odpelje v mesto ob spremljavi glasbe.*)

Don Antonio Moreno es un caballero rico. Después de comer toma por la mano a Don Quijote y le dice: (*Don Antonio Moreno je bogat vitez. Po kosilu prime don Kihota za roko in mu reče:*)

ANTONIO MORENO: »Hace un día maravilloso, vamos a pasear.” (*Zunaj je čudovit dan, pojdimo na sprehod.*)

Van por las calles barcelonesas don Quijote, don Antonio Moreno y Sancho Panza. Don Quijote va sin armas y lleva una especie de casulla de pañi, que le hace sudar muchísimo: (*Po Barcelonskih ulicah gredo don Antonio Moreno in Sančo Pansa. Don Kihot je brez orožja, oblečen pa je v toplo tuniko pod katero se strašno poti.*)

DON QUIJOTE: » ¡Me muero de calor! « (*Umiram od vročine!*)

SANCHO PANZA: » Es que se ha abrigado demasiado, mi señor. « (*Pretoplo ste se oblekli, gospod moj.*)

La gente en la calle para y algunos niños empiezan a gritar: *(Mimoidoči se ustavljajo, nekaj otrok začne kričati:)*

NIÑO 1: » Mirad, es Don Quijote. « *(Poglejte, to je don Kihot)*

UN SEÑOR: »Sí, es Don Quijote de la Mancha. «*(Ja, to je Don Kihot iz Manče)*

NIÑO 2: » Don Quijote, Don Quijote. «

El caballero está asombradísimo de que todo el mundo lo conozca. *(Vitez je začuden, da ga vsi poznajo).*

DON QUIJOTE: » ¡Grande es el privilegio de la caballería andante! « *(Velika je slava popotneg viteza.)*

SANCHO PANZA (dice a don Quijote): » Estamos en esta ciudad por primer vez y hasta los muchachos más pequeños conocen a vuestra merced. « *(Čeprav sva prvič v tem mestu, vaše blagorodstvo, vas poznajo celo najmlajši otroci.*

Pero la verdad es que don Antonio, un gran amigo de divertirse, le ha gastado una broma con la ayuda de sus criados. *(V resnici pa mu je don Antonio, velik šaljivec, s pomočjo svojih služabnikov zakuhal potegavščino.)*

ANTONIO MORENO: »Este pobre no sabe que tiene en la espalda un pergamino que dice: Este es don Quijote de la Mancha.» *(Ta revež sploh ne ve, da ima na hrbtu prilepljen list papirja, kjer piše: To je don Kihot iz Manče.)*

3.

SCENA: la imprenta (tiskarna)

LUTKE: Don Quijote, Sancho Panza, traductor

El otro día sale Don Quijote a ver la ciudad a pie, con Sancho. *(Naslednji dan se don Kihot in Sančo Panza odpravita na ogled mesta).*

DON QUIJOTE: » ¡Sancho, mira! Aquí hay una imprenta. Voy a entrar porque nunca he visto cómo se imprimen libros.« *(Poglej Sančo, tukaj je neka tiskarna. Bom kar vstopil, saj nisem še nikoli videl, kako se tiskajo knjige.)*

Ve cómo componen y cómo los corrijen. (*Opazuje ,kako jih vežejo in popravljajo napake.*)

DON QUIJOTE: » ¡Buenos días! ¿Quién es usted?« (*Dober dan, kdo ste vi?*)

TRADUCTOR: » Soy traductor al castellano de un libro italiano. (*Sem prevajalec italijanske knjige v španščino.*)

DON QUIJOTE (dvigne knjigo): »¿Qué es esto?« (*Kaj je to?*)

TRADUCTOR: » Es la segunda parte del ingenioso hidalgo don Quijote de la Mancha.» (*To je drugi del knjige Bistroumni plemičadon Kihota iz Manče.*)

DON QUIJOTE (vzkipi): »¡Esto es un libro falso que habla de otro don Quijote y otro Sancho! ¡Este libro es una mentira! (To ni prava knjiga, ker govori o drugem don Kihotu in drugem Sanču. Ta knjiga je laž!)

4.

SCENA: la casa de don Antonio Moreno, la fiesta (hiša don Antonija Morena, zabava)

LUTKE: Don Quijote, la esposa de AM, Sancho Panza

Cuando regresan del paseo la mujer de don Antonio Moreno organiza una fiesta. Es una dama hermosa y alegre. Ha invitado a todas sus amigas para que puedan conocer al caballero. (*Ko se vrmeta iz sprehoda, žena Antonija Morena priredi zabavo. Gospa je lepa in vesela dama, ki je na svoj dom povabila vse svoje prijateljice, da bi spoznale Don Kihota.*)

MUJER DE AM (šepetajoče in porogljivo): » Amigas mías, este es el famoso don Quijote de la Mancha.» (*Drage prijateljice, to je tisti znameniti Don Kihot iz Manče*)

(se mu približa): ¿El valeroso caballero, quería bailar conmigo? (*Pogumni vitez, bi zaplesali z mano?*)

DON QUIJOTE: » Lo siento, soy poco acostumbrado a las fiestas cortesana.« (*Oprostite, vendar nisem vajen dvornih zabav.*)

(čez nekaj trenutkov)

» Aj, me siento completamente agotado, tengo que sentarme.«(Ojoj, saj sem čisto omotičen. Se bom moral vsesti.)

Y se siente en mitad de la sala. Enseguida viene Sancho Panza. *(In se vsede na sredino dvorane. V naslednjem trenutku je pri njemu že Sancho Pansa)*

SANCHO PANZA »Mi señor, le acompaño a la cama. « *(Gospod moj, pospremil vas bom v posteljo.)*

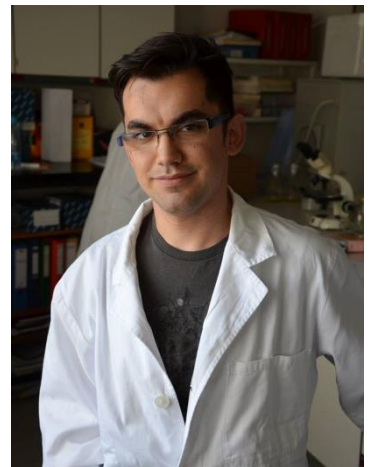
Učenci IP španščina

NAŠI VELIKI VZORNIKI ...

Bojan Papić, mag. mikrobiologije

Mnogo ljudi prvič sliši za naravoslovno vedo mikrobiologija ali pa ne vedo, kaj to je. Bojan pa se z mikroorganizmi srečuje vsakodnevno.

Bojan Papić se je rodil 27. maja 1990. Po končani osnovni šoli Vencija Perka v Domžalah je svoje šolanje nadaljeval na Gimnaziji Ledina. Po maturi je sprva želel študirati medicino, ampak mu je vpis na Medicinsko fakulteto za las ušel. Tako se je vpisal na diplomski študij Mikrobiologija in danes pravi, da te odločitve niti najmanj ne obžaluje. Iz omenjenega področja je pri 25 letih tudi magistriral in si s tem prislužil naziv magister mikrobiologije. Trenutno opravlja doktorski študij Biomedicina in je zaposlen kot mladi raziskovalec na Veterinarski fakulteti Univerze v Ljubljani.

Ali ste kdaj imeli težave z učenjem? Kdaj oziroma kako ste se navadili na intenzivno učenje?

Posebnih težav z učenjem nisem imel nikoli. Mislim, da je bilo pri tem ključnega pomena, da me je naravoslovje na splošno zanimalo že od majhnega in ko študiraš nekaj, kar te zanima, je vse lažje. Med učenjem se čim bolj osredotočim na samo snov in minimaliziram moteče dejavnike. Poleg tega je pomembno tudi, da z učenjem ne prenehamo, vse dokler nimamo občutka, da snov vsaj približno razumemo in jo znamo razložiti s svojimi besedami.

Veliko mladine raje čas preživi zunaj in s tem svoje šolanje pustijo na strani. Ali ste kdaj imeli take težave?

Nikoli. Na znanje gledam kot na najmočnejše orožje, ki ga posameznik lahko ima, in ki je v mojem življenju vedno imelo prioriteto. Kljub študiju oz. službi se vedno najde čas tudi za druženje s prijatelji.

Kdaj ste videli, da je mikrobiologija pravi študij za vas? Ste sprva tudi mislili tako?

Sprva sem sicer želel študirati medicino, a mi je vpis na Medicinsko fakulteto na žalost za las ušel. Moja druga izbira je bil univerzitetni študijski program mikrobiologija. Študij se mi je zdel izredno zanimiv že od prvega dne in danes mi ni prav nič žal, da sem doštudiral mikrobiologijo. Poleg tega sta področji medicine in mikrobiologije tesno povezani; nekateri mikroorganizmi so namreč nevarni za človeka, saj lahko povzročajo različne tipe okužb.

S čem pravzaprav se v službi ukvarjate?

Trenutno v okviru doktorskega študija biomedicina preučujem bakterije vrste *Listeria monocytogenes*. Gre za bakterije, ki povzročajo okužbe živali in ljudi. Čeprav so okužbe z omenjenimi bakterijami (imenujemo jih listerioze) redke, imajo izredno visoko smrtnost. Zanima nas na primer, zakaj so nekateri sevi bolj nevarni za človeka in živali kot drugi ter kako bi zmanjšali število okužb pri živalih in ljudeh.

Kaj radi počnete v prostem času?

Prosti čas rad preživim v družbi prijateljev. Poleg tega rad obiskujem in si ogledujem znamenitosti v velikih prestolnicah. Zelo rad imam tudi vse oblike umetnosti, predvsem film, glasbo, gledališče in slikarstvo. Tako se pogosto znajdem v galeriji, kinu ali na koncertu.

S čem ste se motivirali, da ste dosegli ta status, ki ga imate sedaj?

Pomembno vodilo v mojem življenju je vedno bilo, da je znanje najmočnejše orožje, ki ti ga nihče ne more vzeti. Poleg tega mi je bila pomembna motivacija med študijem, da lahko na področju mikrobiologije dobim službo šele po opravljenem študiju.

Kakšni so vaši načrti za prihodnost in kako vidite svojo prihodnost? Kakšne cilje imate in katere ste že dosegli?

Cilj, da doštudiram magistrski študij mikrobiologija, sem k sreči že izpolnil. Moj trenutni cilj je uspešno zaključiti doktorski študij biomedicine. Seveda si kot vsak raziskovalec želim, da moji poskusi uspejo in imajo zanimive rezultate ter po možnosti uporabno vrednost.

Koliko prostega časa imate? Ali bi vas npr. družina ovirala pri delu? Čemu ste se morali odpovedati ali se odpovedujete zaradi šolanja in dela?

Prostega časa ni na pretek, vendar od prekomerne izčrpanosti ne trpim. Poklic raziskovalca zagotovo nima le osemurnega delovnika, vendar mi nikoli ni bilo težko žrtvovati kakšne ure več za zanimive poskuse oz. znanost. Seveda se je kakšen dan potrebno tudi odpovedati druženju s prijatelji, a pravi prijatelji to razumejo in me pri mojem delu podpirajo.

Z močno voljo lahko dosežemo karkoli smo si zamislili, ne glede na ovire.

»Nosilci napredka so dvoji: znanstveniki in umetniki.«

Klara Papić, 8. a

INTERVJU Z OČETOM - ČAS BOJA ZA SAMOSTOJNOST SLOVENIJE

Ker si že nekaj časa želim vprašati mojega očeta, kako je bilo v časih, ko je moral v vojsko, sem se odločila, da to naredim v obliki intervjuja.

Koliko si bil star ko so te poklicali v vojsko?

Tokrat sem bil star 24 let.

Kakšno nalogo si moral opravljati v vojski?

Varovali smo zaplenjene tanke ter bili pripravljene, če bi nastopili večji boji.

Kako je izgledal dan v vojski?

Dan se je končal in se nadaljeval v naslednjega z nočno stražo, potem je sledilo vstajanje vseh ter umivanje. Imeli smo jutranjo telovadbo in kasneje zajtrk. Sledil je zbor in razdelitev nalog (kdo bo na straži, kdo gre na pohod ali akcijo). Potem smo imeli urjenje ter obvladovanje orožja. Sledilo je kosilo, po kosilu pa smo očistili orožje. Imeli smo se popoldanske dejavnosti in zatem večerjo.

Koliko časa si služboval v vojski? Si med tem časom prihajal domov?

V pripravljenosti sem mora biti en mesec. Lahko sem prihajal domov na dva dni oz. na dneve, ko nisem imel nočni straže.

Kako se spominjaš na te dogodke?

Dobro se jih spominjam, mogoče se jih drugi ne spominjajo več tako kot jaz. Borili smo se za neodvisnost Slovenije.

Česa se najbolj spominjaš? Kakšne prigode?

Spominjam se dogodka, ko je na straži nek vojak pozabil naboj v cevi ter sprožil puško, da ga je naboj oplazil po čelu. V tistem času so ravno prihajala priznanja svobodnosti Slovenije od drugih držav - veseli smo bili, da nas je priznala Nemčija. Ko sem bil na straži, se je v gozdu zaslišalo šumenje - slišalo se je, kot bi se približevala četa vojakov. S tovarišem sva razmišljala, kaj bi lahko storil, nato pa sem se odločil, da je treba poiskati vzrok šumenja. Poleg tega sem bil na čistini pred gozdom preveč lahka tarča. Ko sem se plazil proti izvoru šumenja, sem ugotovil, da ga je povzročal jež.

So bili v vojski tudi tvoji prijatelji? Ste kdaj kakšno »ušpičili«?

Ja, v vojski so bili tudi moji prijatelji. Med časom v vojni za Slovenijo nismo naredili nič takega. Le po koncu, ko smo odhajali domov, smo za cel dan odšli v gostilno, ker se nismo mogli tako hitro ločiti.

Kako zdaj gledaš na te čase?

Ponosen sem, da smo takrat ubranili samostojnost Slovenije.

Mislím, da smo vsi del našega boja za samostojnost Slovenije. In mislim tudi, da je prav, da včasih starše tudi povprašamo, kako so takrat dejansko živeli ter sprejemali te spremembe. To nas, Slovence, drži pokonci.

PONOSNI SMO

ZARA MIOČIĆ – PLES JE DEL MOJEGA ŽIVLJENJA

Mlada jazz baletka, s katero sem naredila intervju, zase pravi, da je ambiciozna, vztrajna in samozavestna. Svoje lasnosti povzame z besedami »prava športnica«. Njena prva srečanja s plesom segajo že v vrtec, pot pa je nadaljevala vse do zdaj in ne namerava se ustaviti. Stara je 13 let in trenira v plesni šoli Pro Dance, več pa lahko izveste v pogovoru z njo.

Zara, pozdravljena! Od kod ideja, da začneš trenirati? Kdo je bil tvoj navdih? Povej nam nekaj o tem, kako se je vse začelo.

Vse se je začelo, že ko sem hodila v vrtec. Takrat me je navdihnila prijateljica, ki je zdaj moja sosošolka in bivša soplesalka Neja Horvat. Kasneje pa sem preprosto začela uživati v gibanju, sodelovanju na tekmovanjih in seveda so bili moja motivacija tudi moji soplesalci.

Kako dolgo že treniraš?

Kot sem že omenila, plešem že od vrtca, toda jazz balet sem začela trenirati že pred približno šestimi leti. Seveda pa treningi v vrtcu niso bili tako resni oziroma so bile to le vaje.

Si že kdaj trenirala kaj drugega? Ali si si kdaj zaželela poskusiti kaj novega?

Ko sem hodila na plesne vaje v vrtcu, sem hodila na "mix plesov", kjer sem poskusila več plesov, zaenkrat pa mislim, da bom ostala pri jazz baletu.

Ali jazz balet/ples povezuješ s svojo prihodnostjo?

Ples je zelo tvegan poklic in mislim, da v Sloveniji nimam veliko možnosti za dobro kariero plesalke, tako da bom ples obdržala kot hobi.

Zara, omenila si tudi sodelovanja na tekmovanjih. Imaš morda kakšne dosežke, na katere si še posebej ponosna?

S svojo plesno skupino smo si prislužili medalje in tudi nekaj pokalov za prvo, drugo in tretje mesto na državni in tudi na svetovni in evropski ravni. Nanje sem zelo ponosna.

Praviš, da imate za seboj že veliko dosežkov. Kaj misliš, da je pomembno v plesni skupini, da bi »normalno« delovala in se izkazala?

Mislim, da je trdo delo zelo pomembno. Prav tako pa vztrajnost. Iz lastnih izkušenj pa menim, da tudi če imaš skupino najboljših plesalcev, ki medsebojno ne sodelujejo in se ne razumejo – ne bodo daleč prišli.

Kako še je ples vplival na tvoje življenje?

Mislim, da sem se naučila stvari resno jemati – saj nikoli nisem želela razočarati svoje skupine. Prav tako sem se naučila pravilno razporediti čas – za učenje, ples, druge obšolske dejavnosti ... saj ti s toliko obveznostmi ne preostane nič drugega. Prav tako sem oblikovala sebe, svojo osebnost. Postala sem bolj vztrajna, samozavestna, izvirna.

Da končava z lepo mislijo – povej, kaj ti ples predstavlja?

Najprej je bil to le moj hobi, zdaj pa v njem tako uživam in se sprostim, da kar pozabim na vse težave in probleme. Temu rečem ljubezen. Vem, da nisem najboljša, toda mislim, da če v plesu uživam, to ni pomembno.

Edvina Dedić

LUCIJA HRIBAR

Lucija je poleg zelo prijetne osebe na pogled tudi zelo dobra športnica, ki je v gimnastiki osvojila številne nagrad. Bila je izbrana za športnico leta. Letos zaključuje devetletko, zato smo z njo opravili intervju.

Najprej splošno vprašanje, ki bi zanimalo vsakogar ... koliko let že treniraš?

Treniram približno osem let.

Dolga doba, kdo pa te je navdušil?

Navdušila me je mami.

Sedaj pa nekaj o treningih. Kako poteka tvoj navaden oz. vsakdanji trening?

Ko pridem na trening, se sprva ogrejem. Sledijo vaje za moč, potem pa grem na orodje, na katerem izvajamo veliko različnih elementov.

Katero je tvoje najljubše orodje?

Bradlja.

Koliko časa poteka navaden trening?

Trening poteka vsak dan v tednu, razen ob nedeljah po štiri ure.

Predvidevam, da so treningi zelo naporni, si po njih zelo utrujena? Ali sploh imaš kaj časa zase in za šolo?

Pravzaprav sploh nisem tako utrujena, ker na treningih zares uživam in utrujenost kar nekako izgine. Časa pa mi vedno ostane tudi nekaj za šolo.

Lani se ti je zgodila poškodba. Poškodovala si si koleno. Kako si se ob tem počutila? Je bila poškodba resnejša?

Bilo mi je res zelo hudo, ker nisem mogla trenirati. Na srečo pa poškodba ni bila preveč resna, saj sem čez tri dni že lahko malo hodila.

V teh letih si osvojila kar nekaj nagrad, bila si izbrana tudi za športnico leta in ob tem ti iskreno čestitam. Zanima me ali si na katero nagrado še posebej ponosna ali pa ti je zelo pri srcu?

Joj (smeh), kako naj se odločim? Vse imam rada in vse so mi pri srcu, ker sem v njih vložila veliko truda.

Te sorodniki in prijatelji pri vsem tem podpirajo in so ti v oporo?

Ja, seveda. Vsi mi vedno stojijo ob strani in vestno hodijo navijat na moje tekme.

Lucija, želiva ti še mnogo športnih in pa tudi šolskih uspehov ter seveda čim manj poškodb. Lepo se ti zahvaljujemo, ker si si vzela čas in z nama opravila intervju.

Zala Marolt in Hanna K. Brojan

DEVETI RAZREDI SE POSLAVLJAJO

<p>DEVETOŠOLCI SE POSLAVLJAMO</p> <p>Še nekaj trenutkov, konec se bliža.</p> <p>Uspeh se dviga, uspeh se niža.</p> <p>Učitelj' zapuščamo, v srednje odhajamo, a lepi spomini še vedno ostajajo.</p> <p>Nekaj učitelov' za nas je blo' slabih, nekaj pa dobrih – ne opravljamo vsakih.</p> <p>Eni so tečni, eni pa ne.</p> <p>Taka je šola, t'ko se pač gre!</p> <p>Za slovo' dobil Natašo Vrhovnik, Za anglo n's meu' je učitel' Stanovnik,</p>	<p>Za gefo n's uču' Račič je Jože,</p> <p>Pr' bajli smo gledal notranjost rože,</p> <p>Pr' športni šli v'n, par krogov smo tečt,</p> <p>Pr' nemi smo mogli' tut znat kej reč'</p> <p>Pr' kemi smo gledal kakšni so naboji,</p> <p>Pr' zgodi učil se o 1. sv. vojni,</p> <p>Pr' likovni mogli' res smo tut risat,</p> <p>Pr' m'ti račune pravilno zapisat,</p> <p>Pr' glasbi poslušal včasih smo musko,</p> <p>Pr' angli odgovarjal smo sami – to ustno!</p> <p>Pr' fiski učil smo se nekaj o trenju,</p> <p>Čas posvetil drugem namesto učenju!</p> <p>Ana Kuhelj</p>
---	---

Bil je prvi september, starša sta me pospremila v šolo, kjer smo dočakali predstavo in nato odšli v razred, da smo pojedli še kos torte, ki nam je pripadal. Tisti dan je bil moj prvi šolski dan.

Čas je mineval, z njim pa so se menjavale razredničarke ter prihajali in odhajali so sošolci in sošolke. Iz leta v leto je bila snov težja, dobili smo tudi nove predmete in v šoli ostajali več ur kot poprej. Šolska leta so tekla z nadpovprečno hitrostjo in kar naenkrat je prišel dan, ko smo v šolo odšli kot devetošolci. Sledile so vaje za valetu, testi in na koncu še npz-ji, zdaj nas do konca osnovne šole loči le še nekaj dni.

V šoli smo se učili novih stvari in sklepali smo nova prijateljstva. Imeli smo dobre in slabe dni ter dobili dobre in slabe ocene, včasih smo se v šolo odpravili z muko, včasih pa smo komaj čakali da se bo spet začela.

Zdaj jo počasi zapuščamo in verjamem, da nam bo ostala v lepem spominu.

Bliža se konec za nas že devetega šolskega leta in z njim odhod iz osnovne šole. V devetih letih smo spoznali veliko učiteljev in učiteljic, nekatere si bom zapomnil nekatere pa malo manj. V spominu mi bodo ostali učitelji oz. učiteljice, ki sem jih imel za razrednike, in tiste, ki sem jih imel več let. Z učitelji in sošolci imam nekaj lepih in nekaj ne tako lepih spominov in če bi rekel, da bom vse pogrešal, bi se zlagal.

Dogodki, ki mi bodo ostali v spominu, so Schoolo vision in dogodki, ki smo se jih lotili kot razred. V razredu smo se veliko kregali in se skoraj nikoli nismo strinjali. Ko pa je prišel čas, da nekaj naredimo, smo prepire dali na stran in stvar izvedli kar najbolje. Na poti do devetega razreda je nekaj učencev odšlo in nekaj jih je prišlo. Nekatere nove učence smo sprejeli hitro, pri nekaterih pa je to trajalo kar nekaj časa.

Vendar bomo osnovno šolo zapustili brez zamer. Mislim, da smo kot učenci popestrili dneve v šoli in ko je prišel čas, da prevzamemo malo odgovornosti, smo to tudi naredili in dogodke izvedli po naših najboljših močeh, čeprav je marsikateri učitelj zaradi nas dobil nekaj sivih las.

Tim, 9. a

V OŠ Venclja Perka sem prišla šele v sedmem razredu. Sošolci in učitelji so me zelo dobro sprejeli in hitro smo navezali dobre odnose. Menim, da smo si vsi želeli čim prej končati z OŠ, vendar sedaj, ko se zares približuje konec, čutimo kar nekaj napetosti in zadržkov. Vsi sošolci se bomo po zaključku pogrešali, ampak vseeno vstopili v nov svet srednjih šol in gimnazij. Upam, da se bomo tudi naprej videvali in ne bomo pozabili na vse dobre čase, ki smo jih preživeli tukaj. Spominjali se bomo trenutkov, ki smo jih preživeli v veselju ali žalosti, vseh smešnih, pa tudi tistih neprijetnih. Verjamem, da nam bodo v dobrem spominu ostali tudi učitelji, čeprav so nam kdaj grenili življenje s svojo strogostjo in goro domačih nalog. Jaz osebno bom najbolj pogrešala razredničarko in pa tiste, ki so mi najbolj prirasli k srcu. V OŠ sem z nekaterimi ustvarila zelo dobre odnose in si želim, da bodo ostali vzpostavljeni kljub ločitvi, saj se je vredno potruditi. Hvaležni smo učiteljem, ki so nam ponudili ogromno znanja, življenjskih naukov in nam odprli nov pogled na svet. Sedaj zapuščamo to šolo polni pričakovanja in zanimanja, vendar vem, da se bomo nekateri vrnil in pogledali, kje se je vse začelo.

Nataša, 9. a

Vsako leto se od šole poslovijo nekaj učencev, vsi pa v svojem srcu hranimo spomine. Čeprav so nam nekateri učitelji v teh devetih letih bolj všeč, kakor ostali, se spomnimo lepih trenutkov.

Prav posebno pa se spominjamo svojih prijateljev iz razreda. Z njimi smo doživeli edinstvene dogodke. Veliko se jih je zgodilo med odmori na hodnikih, v razredu in pa v šoli v naravi. Takšni dogodki, upam, nikoli ne bodo odšli v pozabo. Morda jih bomo podoživljali še ob kakšnih srečanjih ali obletnicah našega razhoda. Nekako si že predstavljam, kako dobro se bomo imeli, ko bomo pomislili na našega sošolca, ki se je nasmejal prav do kosti zaradi smešnih besed. Ali ko smo spečemu sošolcu tiho pobegnili iz učilnice. Verjamem, da se bomo od učiteljev najraje spomnili na našega razrednika, ki nas ima verjetno zelo rad. Čeprav smo z drugimi razredi v letniku športno zelo tekmovalni, smo z nekaterimi veliki prijatelji.

Šola je torej tudi kraj za spoznavanje prijateljev in risanje neizbrisnih sledi v našem spominu. Upam, da to verjamejo tudi ostali, ki obiskujejo šolo.

Gregor, 9. b

Na OŠ. Venclja Perka sem prišla v šestem razredu. Čeprav sem bila tu le štiri leta, sem spoznala nekaj svojih najboljših prijateljic. Ko bomo zaključili osnovno šolo in se odpravili na srednje šole, bomo nekateri izgubili stike, nekateri pa bomo ostali zelo dobri prijatelji, a ne glede na to, kam nas pelje življenje, se bom vseh lepo spominjala.

Skozi osnovno šolo so nas spremljali različni učitelji in učiteljice. Posebej lepo se bom spominjala naše razredničarke Tanje Povhe, ki nas je učila angleščino in nemščino in smo se vedno kaj nasmejali. Pogrešala bom tudi učiteljico Natašo V. Jerič in naše zanimive razprave. Lepo se bom spominjala tudi učiteljice Tjaše Kampos, še posebej časa, ko smo odšli na tabor z izbirnim predmetom KEŽ .

Kar koli se bo v prihodnosti zgodilo, bom vedno s seboj nosila lepe spomine na čas, ki smo ga skupaj preživeli kot razred.

Neja, 9. a

Na osnovno šolo Venclja Perka sem prišla v 6. razredu. Tu sem tudi spoznala mojo najboljšo prijateljico, s katero sva imeli veliko čudnih in smešnih dogodivščin.

Najbolj bom pogrešala mojo sošolce in prijateljice in upam, da, ko bomo odšli v srednje šole, ne bomo izgubili stikov. Z mojimi najboljšimi prijateljicami gotovo ne, saj se bomo večkrat videle.

Zelo bom pogrešala našo razredničarko Tanjo Povhe, s katero smo si skozi ta štiri kratka leta ustvarili mnogo lepih spominov, ki jih bom s seboj nosila tudi v prihodnosti. Pogrešala bom tudi našo učiteljico Natašo Vrhovnik Jerič in naše zanimive, zabavne debate o življenju, pri katerih sem se tudi veliko naučila. In seveda, pogrešala bom tudi našega učitelja za športno

vzgojo Bojana Bokaliča ter učiteljico Polono Seničar, ki sem jo imela za DSP. In pogrešala bom tudi učiteljico Bojano Vodnjov.

Vse te spomine, ki sem jih doživela, bom zmeraj nosila v mojem srcu.

Lara, 9. a

MI PA VSI SKUPAJ PA ČAKAMO POLETJE IN SE VESELIMO POČITNIC ...

Ko poletje bo prišlo

Poletje je prišlo
in metuljčki letajo.
Rožice cvetijo,
morje pa šumi.
Moj smeh se sliši.

Kamenčki, posodice, lopatka, grabljice
pa še mivka, pa je za potičke vse.
Pa še jagode so že
in veselje je že tu.
Ribice iz vode skakljajo,
vodni balončki pokajo.

Anika Brajnik

